

Sygn. akt III CSK 357/15

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku A. [...] spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w M.

przy uczestnictwie M. B., W. B., X. Y., E. K. i M. S.

o stwierdzenie nabycia służebności przesyłu przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 stycznia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 29 maja 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd

Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 29 maja 2015 r. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na występowanie w sprawie czterech istotnych zagadnień prawnych, istnienie potrzeby wykładni przepisów prawa oraz oczywistą zasadność skargi.

Po pierwsze, jak wyjaśniono w judykaturze Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest - w powyższym rozumieniu - oczywiście uzasadniona.

Po drugie, zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Żadna z kwestii wskazanych przez skarżącą nie odpowiada jednak tak rozumianej przesłance. Pierwsza ze wskazanych kwestii dotyczy oceny, czy wyrażenie zgody na umieszczenie urządzeń przesyłowych na nieruchomości przed osobą, która dopiero później stała się jej właścicielem, uzasadniania przyjęcie, że służebność przesyłu była posiadana w dobrej wierze. Kwestia ta nie zawiera w sobie jakiegokolwiek ogólnego problemu z zakresu wykładni prawa, sprowadzając się w istocie do pytania o sposób zastosowania prawa (przepisów o posiadaniu w dobrej i złej wierze) w określonych okolicznościach faktycznych - a w dalszej perspektywie, do uzyskania odpowiedzi o sposób rozstrzygnięcia konkretnej sprawy. To samo odnosi się także do kwestii czwartej, w której skarżąca próbuje uzyskać odpowiedź na pytanie o sposób kwalifikowania na potrzeby sprawy określonych faktów związanych z objęciem w posiadanie nieruchomości w zakresie odpowiadającym służebności przesyłu.

Z podobnych przyczyn istotnego zagadnienia prawnego nie stanowi także pytanie o możliwość przyjęcia za własne przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych dokonanych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Problem ten, co do swoich ogólnych założeń, był już wielokrotnie przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego (na które powołuje się także sama skarżąca). Ocena, czy w konkretnych okolicznościach sąd drugiej instancji prawidłowo skorzystał z możliwości podzielenia ustaleń faktycznych sądu instancji pierwszej pozostaje natomiast kwestią oceny okoliczności konkretnej sprawy i nie odpowiada tym samym przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Nie ulega także wątpliwości, gdy chodzi o trzecią wątpliwość wskazaną przez skarżącą, że powództwo o usunięcie urządzeń przesyłowych z nieruchomości może przerywać bieg zasiedzenia służebności na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 w zw. z art. 175 k.c. Czynność ta zmierza do przywrócenia stanu zgodnego z treścią prawa własności, prowadząc do pozbawienia korzystającego z urządzeń przesyłowych posiadania służebności. Sugerowane zaś przez skarżącego rozwiązanie odmienne pozostaje z tej perspektywy całkowicie niezrozumiałe.

Wreszcie w sprawie nie występuje także wskazana przez skarżącą przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, powołanie się na potrzebę wykładni przepisów prawa wymaga

wskazania tych regulacji oraz konkretnych wątpliwości interpretacyjnych, jakie są z nimi związane (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2015 r., I CSK 691/14, nie publ.). Odwołując się do tej przesłanki, skarżąca nie wskazała jednak jakiegokolwiek zagadnienia, które byłoby związane z wykładnią prawa. Całość jej wyводу skupia się na sposobie subsumpcji regulacji prawnych w odniesieniu do konkretnych okoliczności faktycznych sprawy, bez wskazania na jakiegokolwiek zagadnienie z zakresu interpretacji prawa - a tym bardziej, na przytoczenie rozbieżnych poglądów, które byłyby z nim związane.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).